

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Strona pozwana: Y.Z., Z.Z., Y.Y.

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy dla celów wydania członkom rodziny obywatela państwa trzeciego dokumentów pobytowych przedłożono sfałszowane dokumenty, okoliczność, że ci członkowie rodziny nie wiedzieli o oszukańczym charakterze tych dokumentów, nie stoi na przeszkodzie temu, by dane państwo członkowskie dokonało na podstawie tego przepisu cofnięcia wspomnianych dokumentów pobytowych. Zgodnie z art. 17 tej dyrektywy właściwe organy krajowe mają jednak obowiązek dokonać uprzednio zindywidualizowanego badania sytuacji tych członków, przeprowadzając zrównoważoną i racjonalną ocenę wszystkich wchodzących w grę interesów.
- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy status rezydenta długoterminowego został przyznany obywatelom państwa trzeciego na podstawie sfałszowanych dokumentów, okoliczność, że obywatele ci nie wiedzieli o oszukańczym charakterze tych dokumentów, nie stoi na przeszkodzie temu, by dane państwo członkowskie dokonało na podstawie tego przepisu cofnięcia tego statusu.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Niderlandy) — E./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-635/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Polityka migracyjna — Prawo do łączenia rodzin — Dyrektywa 2003/86/WE — Wylączenia z zakresu stosowania dyrektywy — Artykuł 3 ust. 2 lit. c) — Wylączenie osób kwalifikujących się do ochrony uzupełniającej — Rozszerzenie przez przepisy krajowe zakresu prawa do łączenia rodzin poprzez objęcie nim wspomnianych osób — Właściwość Trybunału — Artykuł 11 ust. 2 — Brak dokumentów urzędowych potwierdzających istnienie więzi rodzinnych — Wyjaśnienia uznane za niewystarczająco wiarygodne — Ciążący na władzach państw członkowskich obowiązek podjęcia dodatkowych działań — Granice)

(2019/C 155/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

- 1) Na podstawie art. 267 TFUE Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do dokonania wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której sąd odsyłający powinien wydać orzeczenie w przedmiocie wniosku o łączenie rodziny złożonego przez beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej, jeżeli przepis ten znalazł zastosowanie do takiej sytuacji, w sposób bezpośredni i bezwarunkowy, poprzez prawo krajowe.
- 2) Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on — w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których wniosek o łączenie rodziny został złożony przez będącego beneficjentem statusu ochrony uzupełniającej członka rodziny rozdzielonej na rzecz małoletniego, którego ów członek rodziny rozdzielonej jest ciotką i, jak twierdzi, opiekunką, zamieszkującą jako uchodźca i z dala od rodziny w państwie trzecim — temu, aby wniosek ten został oddalony wyłącznie z tego względu, że członek rodziny rozdzielonej nie przedstawił urzędowych dokumentów potwierdzających śmierć rodziców biologicznych małoletniego, a tym samym rzeczywisty charakter jego więzi rodzinnych z tym małoletnim, i aby wyjaśnienie, jakie przedstawił członek rodziny rozdzielonej w celu uzasadnienia niemożności przedstawienia takich dokumentów, zostało uznane przez właściwe władze za niewiarygodne wyłącznie na podstawie dostępnych informacji ogólnych dotyczących sytuacji w państwie pochodzenia, bez uwzględnienia konkretnej sytuacji członka rodziny rozdzielonej i małoletniego, ani szczególnych trudności, na jakie napotkali oni, jak twierdzą, przed ucieczką z kraju pochodzenia i po tej ucieczce.

(¹) Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Srf konsulterna AB

(Sprawa C-647/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 53 — Świadczenie usług wstępu na imprezy edukacyjne — Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu)

(2019/C 155/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona przeciwna: Srf konsulterna AB